

РЕШЕНИЕ

№ 2366

гр. София, 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1175** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение № 20266113/02.12.2020 г. по НАХД № 9470/2020 г. по описа на СРС, НО, 8 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 29-290060381/01.07.2020г., издадено от Директора на Дирекция „Правно осигуряване на инспекционната дейност“ в ИАГИТ, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 415, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се излага, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли се същото да бъде отменено, като делото бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, алтернативно, да бъде отменено решението на СРС, както и отменено издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. К., който поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разности.

Ответникът – Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ – в съдебно заседание се представлява от юрк. Г., която оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ц., която счита, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София – град, II касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 12.09.2019г. е връчен Протокол за извършена проверка № ПР1929530 на [фирма], в който са констатирани нарушения на трудовото законодателство и са дадени задължителни предписания. Под № 3 е дадено задължително предписание на дружеството в качеството му на работодател да създаде условия и да съдейства на синдикалната организация ФС „Подкрепа“ към дружеството, представлявана от А. П., за осъществяване на нейната дейност, като ѝ предостави безвъзмездно за ползване помещение и други материални условия, необходими за изпълнение на нейните функции, съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 1 от КТ. Срокът за изпълнение на даденото предписание е бил до 17.10.2019 г.

С писмо № 772/19.11.2019 г. работодателят е уведомил председателя на ФС „Подкрепа“, че предоставя помещение за извършване на дейност, както и че помещението се намира на новия корпоративен адрес на дружеството, а именно: [населено място], [улица], офис-сграда „Е.-200-фаза IV“, ет. 1.

При извършено посещение на този адрес на 17.02.2020 г. контролните органи са установили, че там се намират заседателните зали на адвокатско дружество „В. Т.“. Предоставена е една от свободните в момента на проверката заседателни зали на етаж с обяснение, че тя е предоставена на синдикалната организация и може да бъде ползвана от нея след предварителна заявка. При проверката от работодателя не са предоставени на контролните органи документи за предоставена на синдикалната организация безвъзмездно за ползване помещение и други материални условия, необходими за изпълнение на нейните функции. Констатирано е, че на адреса няма служители на дружеството.

На 19.02.2020 г. от работодателя е предоставена писмена информация, съгласно която на адресите, на които работниците и служителите на дружеството полагат труд – [населено място], [улица] [населено място], [улица], ет. 9, няма обособено и предоставено на синдикалната организация безвъзмездно за ползване помещение и други материални условия, необходими за изпълнение на нейните функции.

Съставен е АУАН № 29-290060381/05.03.2020 г. Срещу АУАН са постъпили възражения.

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление № 29-290060381/01.07.2020 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Съдът е мотивирал пълно своето решение. Изследвал е в съвкупност всички представени и приети по делото доказателства, въз основа на които е извел своите изводи по съществуващото на спора.

АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи при спазване на процесуалните правила.

По силата на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки - да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Както правилно е посочил СРС, даденото предписание не е било изпълнено в определения срок.

Настоящият касационен състав счита, че дружеството правилно е санкционирано на основание чл. 415, ал. 1 от КТ. Съгласно тази разпоредба, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Съобразно посочената норма, административно-наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство.

Определената имуществена санкция е в законоустановения минимум, поради което не може да бъде намалена по размер.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, определено на основание чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20266113/02.12.2020 г. по НАХД № 9470/2020 г. по описа на СРС, НО, 8 състав.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис-сграда „Е.-200-фаза IV“, ет. 7, представлявано от управителя Е. К., да заплати на ИАГИТ сумата от 80 /осемдесет/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: